

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N !

A Szegedi Ítéltábla dr. Tenke András által képviselt **felperes neve (címe)** felperesnek - személyesen eljáró **I.rendű alperes neve (címe)** I. rendű és személyesen eljáró **II. rendű alperes neve (címe)** II. rendű alperes ellen hagyatéki hitelezői igény és egyéb követelés iránt indított perében a Csongrád Megyei Bíróság 2007. március hó 29. napján kelt 1.P.22.310/2004/57. számú ítélete ellen a felperes által 59. és 61. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét **nem érinti**, megfellebbezett rendelkezéseit **részben megváltoztatja**, az állam terhén maradó le nem rótt kereseti illeték összegét 900.000 (Kilencszázezer) Ft-ra **felemeli**, míg a le nem rótt viszontkereseti illeték összegét 130.700 (Egyszázharmincezer-hétszáz) Ft-ra **leszállítja**. Az állam terhén maradó, állam által előlegezett szakértői költség összegét 18.600 (Tizennyolcezer-hatszáz) Ft-ra felemeli. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja**.

Megállapítja, hogy a másodfokú eljárás során felmerült összesen 77.600 (Hetvenhétezer-hatszáz) Ft le nem rótt fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S :

A peres felek édesanyja, **/örökhagyó neve/**, 1993. december 6. napján hunyt el. Az örökhagyó tulajdona volt a **perbeli** lakás, melyet az önkormányzattól vásárolt meg 1990. március 5. napján bennlakó bérlőként 187.500 Ft vételárért, melyből 18.750 Ft-ot kellett egyösszegben befizetnie. E célra a felperestől kapott 19.000 Ft-ot kölcsön. A felperes az édesanyja halálát követően 1993. december 6. és 1995. szeptember 28. napja között összesen 10.523 Ft vételártörlesztést fizetett, majd 1995. szeptember 28. napján az akkor még fennálló

94.889 Ft összegű vételárhátralékot egyösszegben rendezte. A peres felek között több eljárás volt folyamatban, ezen lakás tulajdonjoga, az azzal kapcsolatos jogosultságok és kötelezettségek tekintetében. A Csongrád Megyei Bíróság 1.Pf.21.042/1996/3. számú jogerős ítélete megállapította, hogy a perbeli lakás kizárólag a felperes tulajdona. A felülvizsgálat folytán eljáró Legfelsőbb Bíróság az 1997. február 19. napján kelt Pfv.I.20.088/1997/5. számú ítéletével akként rendelkezett, hogy a **perbeli** lakás egymás között 1/3-ad 1/3-ad arányban a felperes, valamint az I. és II. rendű alperesek tulajdonába került.

A felperes 1996. őszétől kezdve a lakáson különböző átalakítási, felújítási munkákat végzett, melyek részben értéknövelő, részben pedig értékcsökkentő beruházások voltak. A felperes a **perbeli** lakáson végzett munkálatokkal egyidejűleg átalakítási, felújítási munkákat végeztetett az akkor még tulajdonában lévő **/ingatlan 2 címe/** lakásban is. A két beruházás együttes költsége - a felújítást végző cég jegyzőkönyve szerint - 1.050.000 Ft volt. A felperes 2004. augusztus 4. napján a **perbeli** ingatlanban vízóra cserét hajtott végre, melynek költsége 8.300 Ft volt.

A felperes a lakást egyedül birtokolta, azt testvérei számára nem adta birtokba. A peres felek közötti egyik peres eljárásban jelen per felperesét a bíróság jogerős ítélettel kötelezte 2001. március 31. napjáig többlethasználati díj megfizetésére. Miután a felperes ezen fizetési kötelezettségének önként nem tett eleget, vele szemben végrehajtási eljárás indult, melynek eredményeként a felperes tulajdonában álló 1/3-ad tulajdoni illetőség **/személy neve 1/** árverési vevő tulajdonába került. Az alperesek 1/3-ad-1/3-ad tulajdoni hányadukat 2006. január 12. napján szintén értékesítették **/személy neve 1/** vevőnek, aki az ingatlanon különböző átalakítási, felújítási és korszerűsítési munkákat végzett, majd az ingatlant tovább értékesítette.

A peres felek néhai édesanyja hagyatékát képező ingó vagyon átadása tekintetében is több peres eljárás volt a felek között. A Szegedi Városi Bíróság 31.P.23.627/2001. számú ügyben a hagyatéki ingóságok körét 52 tételben határozta meg, melyből 47 tételt 91.500 Ft értékben a felperesnek, míg 5 tételt 180.500 Ft értékben az alperesek tulajdonába adott. A Csongrád Megyei Bíróság 3.Pf.21.040/2001/13. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Rámutatott arra, hogy a hagyatékba 5 db festmény azért nem állítható be, mert az a felek nagymamájának tulajdonát képezi, mely körülmény az elsőfokú eljárás során bizonyításra került. A festett magyaros ebédlő bútor garnitúra értékét 5.500 Ft-ban találta megállapíthatónak. Helytállónak ítélte a másodfokú bíróság az örökhagyó után maradt arany ékszerek értékének és tulajdonjogának megállapítása tekintetében is az elsőfokú bíróság ítéletét.

A felperes többször módosított keresetében jelen eljárásban hagyatéki hitelezői igényt érvényesített az alperesekkel szemben. Kérte az alpereseket egyetemlegesen kötelezni a perbeli lakás megvásárlásának önrészére az édesanyjának átadott 19.000 Ft és járulékai, a lakás törlesztésére a felperes által teljesített törlesztő részletek és annak járulékai, továbbá az általa kifizetett egyösszegű vételár részlet

és annak járulécai megfizetésére. Kérte a felperes által a lakáson végzett értéknövelő beruházások és annak kamatai, az általa közös költség címén kifizetett összeg alperesek tulajdoni hányadához igazodó 2/3-ad részének megfizetésére is kötelezni az alpereseket. Kérte továbbá, hogy a bíróság kötelezze egyetemlegesen az alpereseket a felperes által a lakás biztosítási díjára fordított összeg 2/3-ad részének és annak kamatai megfizetésére, továbbá az édesanyja ápolásával összefüggő 30.000 Ft és annak járulécai, a lakás vízorájának két alkalommal történt cseréjére kifizetett összeg 2/3-ára és perköltség megfizetésére is.

Az alperesek módosított ellenkérelmükben a felperes keresetét részben elismerték, nem vitatták, hogy a felperes által a lakás egyösszegű vételár törlesztésére, továbbá az 1990. és 1994. évben törlesztésre fordított összeg 2/3-át kötelesek a felperesnek megtéríteni. A közös költségből is elismerték a lakásfelújítási alapba befizetett összeg 2/3-ad részét, az ezen túlmenő részben azért vitatták a kereset alaposságát, mert őket a felperes a lakásból kizárta, így a pusztán a használathoz kötődő költségek tekintetében elszámolási kötelezettségük nincsen. Az alperesek mindösszesen 130.792 Ft tőke erejéig ismerték el a keresetet, kamatfizetési kötelezettségük fennállását vitatták. Ezt meghaladóan a kereset elutasítását kérték, és a felperessel szemben viszontkereseti kérelmet is előterjesztettek. Állították, hogy a felperes azzal, hogy a lakást átalakította, értékcsökkenést idézett elő, ezért 1.288.000 Ft megfizetésére kérték kötelezni a felperest. Előadták, hogy a hagyatéki eljárás során a felperes nagymamájuknak „átjátszott” festményeket azért, hogy az ne képezze a hagyaték tárgyát. Ezzel összefüggő igényüket 340.000 Ft-ban határozták meg. Állították, hogy a hagyatéki eljárás során a festett, magyaros, faragott bútort a felperes eladta 5.500 Ft-ért, ugyanakkor a bútor értéke lényegesen magasabb, a kettő közötti különbség címén 89.666 Ft összegű követelést érvényesítettek a felperessel szemben. Állították, hogy a felperes ékszereket tüntetett el a hagyatéki eljárás során, melyek így nem képezték a hagyaték tárgyát, ezzel összefüggésben 200.000 Ft-os igényt érvényesítettek a felperessel szemben. Kérték továbbá, hogy a 2001. április 1. napjától 2006. január 12. napjáig terjedő időszakra a bíróság kötelezze a felperest az alperesek számára fejenként havi 10.833-10.833 Ft összegű többtelehasználati díj megfizetésére, ugyanis az ilyen igényük megítélésére és elszámolására csak 2001. március 31. napjáig került sor, ugyanakkor a felperes ezt követően is - egészen a lakás értékesítéséig - az alperesek elől a lakás használatát elzárta.

A felperes az alperesi viszontkereset elutasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy a felperesi keresettel össze nem függő jogviszonyra irányult a viszontkereset, másrészt pedig a festmények, a faragott festett bútor, illetve ékszerek tekintetében a korábban eljárt bíróságok már jogerős döntést hoztak, azon igényeket ismételtén az alperesek nem terjeszthetik elő.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alpereseket a perbeli lakás megvásárlásának önrészére a felek néhai édesanyja számára a felperes által átadott 19.000 Ft, továbbá 17 havi törlesztő részlet és a 2005. szeptember 28. napján még

fennálló hátralékos vételárra megfizetett egyösszegű teljesítés alperesek tulajdoni hányadához igazodó 1/3-ad 1/3-ad része megtérítésére, és ezen összeg után késedelmi kamat megfizetésére is. Kötelezte ezen túlmenően az alpereseket a felperes által

megfizetett közös költség alperesi tulajdoni hányadokhoz igazodó 1/3-ad 1/3-ad részének, és középárányos időponttól kezdődően kamat megfizetésére is. Kötelezte az alpereseket a felperes által igazolt egy alkalommal elvégzett vízóra csere alperesi tulajdoni hányadhoz igazodó 1/3-ad 1/3-ad része, és ezen összeg késedelmi kamatai megfizetésére. Elutasította az ingatlanon a felperes által végzett értéknövelő beruházások elszámolása iránti felperesi igényt arra hivatkozással, hogy a felperes összesen 1.050.000 Ft-ot két ingatlan együttes felújítására fizetett ki, és a munkálatok elvégzésére már akkor került sor, amikor tudatában volt annak, hogy a **perbeli** ingatlannak nem kizárólagos tulajdonosa, mert a Legfelsőbb Bíróság döntése szerint örökség címén az részben az alperesek 1/3-ad 1/3-ad tulajdonába került. Emiatt a felperes a saját igénye szerint átalakított és felújított lakás beruházási költségeit nem terhelheti rá az alperesekre, különös tekintettel arra is, hogy előzetesen jóváhagyás végett őket nem kereste meg. Hivatkozott arra is, hogy a felperes által elvégzett átalakítás nem állagmegóváshoz, illetve fenntartáshoz feltétlenül szükséges munkálatnak minősül, ezért sem kérheti a beruházások értékének megtérítését az alperesektől. Elutasította a lakásbiztosítás címén a felperes által megfizetett 120.000 Ft 2/3-ad részének megtérítésére irányuló felperesi keresetet is, mert álláspontja az volt, hogy a lakásbiztosítás megkötése nem kötelező, a felperes döntötte el, hogy a lakást biztosítani kívánja, erről előzetesen az alperesekkel nem egyeztetett, így a biztosítási díj 2/3-át sem háríthatja át az alperesekre. Az örökhagyó ápolásával összefüggésben felmerült költség megtérítését is indokolatlannak ítélte, ugyanis a Szegedi Városi Bíróság 31.P.20.027/1998/115. számú részítéletében kifejtette, hogy a felperes néhai édesanyja igazoltan 1993. májusáig munkaképes volt, ezt követően pedig haláláig a peres felek édesanyjukat közösen ápolták, így a felperes ápolási díj megfizetésére irányuló keresete alaptalan volt. A vízóra cseréssel összefüggésben az egyik vízóra cserét találta csak megalapozottnak, ugyanis a másik vízóra cserét a felperes bizonyítani nem tudta. Az alperesek viszontkereseti kérelmét a használati díj igény nagy része tekintetében találta alaposnak, figyelemmel arra, hogy csupán 2001. március 31. napjáig történt meg a felperesi többlethasználat miatti használati díj elszámolás a korábbi perekben, ezért miután a felperes tartotta egyedül birtokban a lakást, és használatot az alperesek részére tulajdoni hányadukhoz igazodóan nem biztosított, 2001. április 1. napjától 2002. december 31. napjáig havi 9.333 Ft, míg 2003. január 1. napjától 2005. december 31. napjáig 10.833 Ft-ot, mindösszesen az alperesek részére személyenként 585.981 Ft-ot talált megalapozottnak használati díj megfizetése címén. A többlethasználati díj után középarányos időponttól kezdődően kamat megfizetésére is kötelezte a felperest. A festmények, faragott bútor és eltüntetett ékszerek vonatkozásában előterjesztett viszontkereseti kérelmet alaptalannak ítélte, figyelemmel arra, hogy ezen igények már jogerős ítéletben elbírálásra kerültek. Az alperesek által előterjesztett értékcsökkenéssel összefüggő igényt azért találta alaptalannak, mert a szakértő a korábbi perekben úgy nyilatkozott, hogy az alperesek által felvetett tényezőket értékcsökkentőként nem tudja értékelni. Az elsőfokú bíróság ítéletében rendelkezett arról, hogy a peres felek személyes

Pf.III.20.235/2007/18. szám

költségmentessége folytán a le nem rótt kereseti és viszontkereseti illeték, továbbá az állam által előlegezett költség az állam terhén marad.

Az ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatását kérte. A perbeli lakás felújítási, korszerűsítési munkáival összefüggésben előadta, hogy a Legfelsőbb Bíróság döntéséről a felperes csak 1997. júniusában szerzett tudomást, erre az időpontra pedig a lakás átalakítási munkái már befejeződtek. A felperes abban a tudatban kezdte el 1996. októberében az átalakítási munkákat, hogy jogerős ítélet alapján őt lehetett az ingatlan egyedüli tulajdonosának tekinteni, ezért nem volt szükség az alperesek hozzájárulásának beszerzésére. Utalt arra is, hogy az 1997. május 30-i jegyzőkönyv tartalmazza a **ingatlan 2 címe alatti** korábbi lakása festési és rendbetételi költségeit is, azonban a jegyzőkönyv szerint ezen munkák legfeljebb 150.000 Ft-ot tettek ki, így 900.000 Ft-ot a **perbeli** lakásra lehet elszámolni, melyet alátámaszt az ingatlanforgalmi és árszakértő véleménye is. Ennek megfelelően az alperesek 1/3-ad 1/3-ad tulajdoni hányada is értékesebb lett a beruházásokkal, amely az értékesítés miatt az alpereseknél jelentkező vételárban meg is nyilvánult. Előadta, hogy a lakást azért biztosította, mert abba többször is betörték, így a biztosítás az alperesek érdekét is szolgálta. Megfellebbezte továbbá az alperesi viszontkereseti kérelemnek részben helyt adó ítéleti rendelkezést is, és kérte a többlehasználati díjra való kötelezését mellőzni, figyelemmel arra, hogy többször jelezte a bíróság felé, hogy nem lakik életvitelszerűen a **perbeli** lakásban, mert eltartási szerződés alapján idős, beteg nagymamáját kell ápolnia. Így miután a lakást a felperes nem használta, csak annak költségeit fizette egyedül, indokolatlan az alperesek javára többlehasználati díjat megállapítani.

Az alperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú bíróság ítéletének megfellebbeezett rendelkezései helybenhagyását kérték az elsőfokú eljárásban általuk már előadott hivatkozásokra figyelemmel.

Az alperesek az elsőfokú ítélettel szemben szintén előterjesztettek fellebbezést, melyben annak részbeni megváltoztatását kérték, ugyanakkor miután még az érdemi tárgyalás megkezdése előtt fellebbezésüket visszavonták, így az alperesi fellebbezés elbírálása a másodfokú eljárásnak nem képezte tárgyát.

A felperesi fellebbezés **alaptalan**.

Az ítélet tábla nyomatékosan hangsúlyozza, hogy jelen fellebbezési eljárásnak kizárólag a felperesi fellebbezés folytán felülvizsgálható elsőfokú ítéleti rendelkezések képezték tárgyát, azaz a fellebbezési jog korlátaira tekintettel az ezen túlmenő ítéleti rendelkezések vonatkozásában a másodfokú bíróságnak döntési jogosultsága nem volt. A felperesi fellebbezés az általa elvégzett értéknövelő beruházások miatt az alperesek 1/3-ad 1/3-ad tulajdoni illetőségében bekövetkezett, legalább 300.000-300.000 Ft összegű értéknövekedés miatt érvényesített igényt. Az ítélet tábla álláspontja szerint nyomatékosan értékelendő a perben, hogy a korábbi és

jelen peres eljárásban is eljár **/szakértő neve 1/** ingatlanforgalmi szakértő szakvéleménye szerint a felperes által elvégzett beruházások részben tekinthetők értéknövelőnek, részben pedig értékcsökkentőnek. A **/szakértő neve 2/-**féle árszakértői véleményben meghatározott műszaki érték a két típusú munka együttes költsége. Mindebből következően egyértelműen az a szakértői véleménnyel nem bizonyítható, hogy a felperes

által elvégzett átalakítási munkák teljes körűen az ingatlan értékét növelték volna. A rendelkezésre álló bizonyítékokból az is megállapítható, hogy a munkák egy része olyan időszakosan szükségszerűen elvégzendő jellegű volt (például festés), amely az ingatlan 2006-os forgalmi értékére értéknövelő hatást már bizonyosan nem gyakorolt, figyelemmel a munkák elvégzésének 1996-os időpontjára. Ezt igazolja **/tanú 1/** vallomása is (56-os jegyzőkönyv), aki előadta, hogy a lakás 2006-os birtokba vételekor az lelakott, felújításra szoruló állapotban volt. Ugyancsak nyomatékosan értékelendő körülmény, hogy a felperes az általa az elsőfokú eljárásban 1.800.000 Ft-nak is állított értéknövelő beruházásait egyértelmű bizonyítékokkal alátámasztani nem tudta, ugyanis ha két ingatlan beruházási költségeit együttesen tartalmazza az általa csatolt jegyzőkönyv, úgy kétséget kizáró módon a felperes által állított mértékű értéknövekedést - az egyébként is kétségesse tehető tartalmú - okirati bizonyíték nem támasztja alá. Aggályosnak tekinthető az is, hogy a felperes a jegyzőkönyvben szereplő valamennyi felújítási munkát ténylegesen és szakszerűen elvégeztette-e vagy sem, ugyanis a villamos vezetékhálózat felújításával kapcsolatban a **/szakértő neve 2/-**féle szakértői vélemény becslést tartalmaz ugyan, ugyanakkor az eltakart munkarészek miatt a szakértő azt ellenőrizni nem tudta, hogy ezen munkák ténylegesen és szakszerűen elvégzésre kerültek-e. A 2004. március 5-i **/cég neve 1/** által kiállított igazolás ugyanakkor ellentmond annak, hogy a néhány évvel korábban megjelölt munkák elvégzésre kerültek, ugyanis az igazolás a vezetékhálózat szabványoknak nem megfelelő elöregedett voltát támasztja alá. Az kétségtelenül igaz, hogy a felperes a munkák elkezdésekor még nem tudhatott a Legfelsőbb Bíróság jogerős ítéletet hatályon kívül helyező döntéséről, így nem lehet a terhére értékelni, hogy a beruházásokhoz az alperesek hozzájárulását nem kérte. Ennek a körülménynek azonban azért nincs a perben jelentősége, mert a fentebb kifejtett érvekre figyelemmel a felperes nem tudta bizonyítani, hogy akár az elsőfokú eljárás során állított, akár a fellebbezésében leszállított mértékben érvényesített beruházási költségeket az alperesekkel szemben tulajdoni hányadukhoz igazodóan alappal tudja érvényesíteni. A bizonyítatlanság következményeit pedig a Pp. 164. § /1/ bekezdésére figyelemmel a felperesnek kell viselnie, ezért indokolt volt az elsőfokú bíróság ezen kereseti kérelmet elutasító döntése - függetlenül attól, hogy az ítélet tábla az elsőfokú ítélet e körben tett indokolásával csupán részben értett egyet.

Alappal utasította el az elsőfokú bíróság a biztosítási díj elszámolásával kapcsolatos felperesi igényt is, etekintetben a másodfokú bíróság mindenben osztja az elsőfokú ítéletben kifejtett érveket, azt megismételni nem kívánja.

Kétségtelen tény az is, hogy a felperes egészen az ingatlan árveréséig oly módon tartotta birtokban a perbeli lakást, hogy az alpereseket megakadályozta a tulajdoni hányadukhoz mért birtoklásban és használatban (Ptk. 140. § /1/ bekezdés). Ennél fogva nincs jelentősége annak a körülménynek, hogy ténylegesen a felperes lakta-e

- 7 -

Pf.III.20.235/2007/18. szám

a perbeli lakást vagy sem, amennyiben ugyanis az alpereseket elzárta a birtoklási és használati joguk gyakorlásától, úgy indokolt a felperes többlethasználati díj fizetésére való kötelezése. A Pp. 141. §-a és a PK. 8. számú állásfoglalás alapján ugyanis a felperes a

tulajdoni hányadát meghaladó ingatlanrész birtoklása folytán pénzbeli értékkiegyenlítés, megfelelő ellenérték megfizetésére köteles.

A fentiekre tekintettel az ítéletábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintve, a megfellebbezett rendelkezéseket a Pp. 253. § /2/ bekezdése alapján - érdemben - helybenhagyta. Észlelte ugyanakkor az ítéletábla, hogy az elsőfokú bíróság az eljárás során felmerült le nem rótt eljárási illetékek és állam által előlegezett költségek mértékéről nem megfelelően határozott. A felperes az elsőfokú eljárás kezdeményezésekor (két fizetési meghagyás előterjesztésekor) csupán illetékfeljegyzési jog kedvezményében részesült, személyes költségmentesség engedélyezése iránti kérelmét jogerős végzés utasította el. Tekintettel azonban arra, hogy utóbb a per során a felperes több ízben kérte a személyes költségmentesség engedélyezését, ezen kérelmeiről azonban az elsőfokú bíróság nem határozott, ugyanakkor az eljárást befejező ítéletében úgy tekintette, hogy a felperes személyes költségmentesség kedvezményében részesült, így a személyes költségmentességet a felperes tekintetében megadottnak kell tekinteni (BH 1998/299. számú eseti döntés). A felperes az elsőfokú eljárás során kereseti kérelmét több ízben módosította. A 6. sorszám alatti keresetfelemelésében az I. és II. rendű alperesekkel szemben együttesen 22.169.768 Ft összegű követelést érvényesített. Az 1990. évi XCIII. törvény 39. § /1/ bekezdésére és 41. § /2/ bekezdésére figyelemmel ezt a pertárgyértéket kell figyelembe venni a le nem rótt eljárási illetékről való rendelkezés esetén. Ehhez a kereseti követelés mértékéhez 900.000 Ft összegű eljárási illeték lerovási kötelezettség társul, ezért az ítéletábla a Pp. 253. § /3/ bekezdésére figyelemmel a le nem rótt kereseti illetékről való rendelkezés tekintetében az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, és az állam terhén maradó le nem rótt illeték összegét felemelte. Megállapítható ugyanakkor, hogy az alperesek által érvényesített viszontkereseti követelés pertárgyértéke - az elsőfokú bíróság által megállapított 3.150.000 Ft-os összeghez képest - csupán 2.177.658 Ft-ra tehető, ugyanis a többlethasználati díj tekintetében a Pp. 24. § /2/ bekezdés a./ pontjára figyelemmel csupán a többlethasználati díj egy éves értékét lehet figyelembe venni. Ez az I. és II. rendű alperesek vonatkozásában együttesen 259.992 Ft, így az általuk érvényesített egyéb követelésekkel együtt a helyesen megállapítható pertárgyérték után 130.700 Ft összegű illeték lerovási kötelezettség keletkezne csupán. Erre tekintettel az ítéletábla a Pp. 253. § /3/ bekezdésére figyelemmel etekintetben az elsőfokú ítéletet megváltoztatta, a le nem rótt viszontkereseti eljárási illeték mértékét leszállította. Megállapítható továbbá, hogy jelen eljárás során 15.600 Ft összegű szakértői díjon kívül felmerült 3.000 Ft összegű jelenléti díj költség is (55. számú jegyzőkönyv), így az állam által előlegezett és állam terhén maradó szakértői költség összege együttesen 18.600 Ft. A fentebb hivatkozott Pp. rendelkezésre figyelemmel az ítéletábla az elsőfokú bíróság ítéletét etekintetben is korrigálta.

A felperes a másodfokú eljárásban pervesztes lett, azonban az alpereseknek olyan felperesre áthárítható perköltsége nem merült fel, amelyről a másodfokú bíróságnak határoznia kellett volna, ezért etekintetben a döntéshozatalt mellőzte. A fentebb kifejtettekre figyelemmel költségmentesnek tekintendő felperes, továbbá költségmentes alperesek fellebbezése folytán felmerült és a másodfokú eljárás során le nem rótt eljárási illeték viseléséről az ítéletábla az 1990. évi XCIII. törvény 58. § /7/ bekezdésére is

figyelemmel a 6/1986. (VI. 26.) IM számú rendelet 13. § /1/ bekezdése és 14. §-a alapján határozott.

Szeged, 2008. február 11. napján

Dr. Kissné dr. Koch Ágnes
a tanács elnöke

Dr. Simonné dr. Gombos Katalin
előadó bíró

Dr. Kasza Ferenc
táblabíró